

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.679 van 3 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Israëlsche nationaliteit te zijn, op 20 maart 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 25 januari 2008 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die loco advocaat E. VAN DE COTTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekers verklaren van Israëlsche nationaliteit te zijn.

Verzoekers zijn afkomstig uit Oekraïne en emigreren in 1995 naar Israël, alwaar zij het Israëlsche staatsburgerschap verkrijgen. Ingevolge het vrijwillig aanvaarden van een andere nationaliteit verliezen zij hun Oekraïense nationaliteit.

In 1999 keren verzoekers naar Oekraïne terug alwaar zij opnieuw het staatsburgerschap aanvragen. Oekraïne weigert evenwel omdat zij vrijwillig een andere nationaliteit hebben aangenomen.

In 2001 gaan verzoekers naar Rusland en vragen daar het Russische staatsburgerschap aan, maar ook dit blijkt onmogelijk. Verzoekers keren terug naar Oekraïne.

Verzoekers verklaren dat een terugkeer naar Israël al evenmin mogelijk was aangezien verzoekers volgens de Israëlische wet hun nationaliteit zouden verliezen bij terugkeer. Verzoekers besluiten naar België te vluchten.

Op 15 oktober 2003 vragen verzoekers de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 4 mei 2004 worden verzoekers in kennis gesteld van de beslissing van weigering van verblijf van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, welke bevestigd wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 september 2004.

Verzoekers dienen bij de Raad van State een beroep in tegen voormelde beslissing van de Commissaris-generaal. Verzoekers verklaren dat deze procedure nog hangende is.

Op 23 oktober 2006 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 25 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…) De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds oktober 2003 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands leren en spreken, vrijwilligerswerk verrichten, werkbereid zijn en een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en mevrouw beschikt over een diploma arts, is zeker bewonderenswaardig maar op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar vormen voor de openbare orde en nationale veiligheid, zich nooit schuldig hebben gemaakt aan enige strafbare gedraging en nooit in aanraking zijn gekomen met politionele en/of gerechtelijke overheden, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980.

Verzoekers zijn afkomstig uit Oekraïne en emigreerden naar Israël waar zij de Israëlische nationaliteit bekwamen. Daardoor verloren (zij) de Oekraïense nationaliteit en zouden die ook niet meer kunnen terugverkrijgen. Bij terugkeer naar Israël zouden zij mogelijks ook de Israëlische nationaliteit verliezen en dus quasi staatloos worden. Betrokkenen beweren om die redenen geen aanvraag te kunnen doen, noch in Oekraïne noch in Israël. De Oekraïense wetgeving identificeert staatsburgers als die voormalige staatsburgers van de Sovjet-Unie (USSR) die op 24/08/1991 een permanente verblijfplaats hadden in Oekraïne. Vermits mijnheer V.O. (...) vanaf zijn geboorte tot oktober 1995 in Odessa woonde voldoet hij aan de gestelde voorwaarden. Gezien betrokkenen wettelijk gehuwd zijn kan mevrouw haar verblijf in Oekraïne eveneens legaliseren. De bewering dat betrokkenen quasi staatloos zouden zijn kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien zij de staatloosheid moeten afdwingen

voor de Rechtbank van Eerste Aanleg. Bovendien geeft een erkenning als staatloze geen automatisch recht op verblijf.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 30/09/2004 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen ter kennis gebracht op datum van 04/10/2004. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk minder dan één jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02/10/2000) Het feit dat betrokkenen een beroep lopende hebben bij de Raad van State schorst de asielpprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

(...)

Reden van de maatregel

Betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (artikel 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkenen werden niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 30/09/2004. (...)

2. Rechtspleging.

De Raad wenst er eerst op te wijzen dat de verwerende partij naliet het administratief dossier binnen de termijn toe te sturen. In gevolge artikel 39/59, §1 van de Vreemdelingenwet dienen bijgevolg de door verzoekers vermelde feiten als bewezen te worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn. De onder punt 1 vermelde feiten zijn dan ook de feiten zoals weergegeven door verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep.

In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van onder andere de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers stellen dat de bestreden beslissing onjuist en niet correct gemotiveerd is wanneer zij stelt dat verzoeker (dhr. V.O.) het Oekraïense staatsburgerschap kan krijgen omdat hij op 24/08/1991 een permanente verblijfplaats had in Oekraïne en zijn echtgenote haar verblijfsstatus op basis van hun huwelijk kan legaliseren. Verzoekers zijn van mening dat immers overeenkomstig de 'Law on Ukrainian Citizenship' van 8 oktober 1991 de dubbele nationaliteit volledig wordt uitgesloten door deze wet, dat artikel 16 bepaalt dat een persoon die reeds over een andere vreemde nationaliteit beschikt, het Oekraïense staatsburgerschap niet zal mogen verkrijgen en dat artikel 20 bovendien bepaalt dat een persoon zijn Oekraïense nationaliteit definitief verliest indien hij vrijwillig voor een andere vreemde nationaliteit heeft gekozen. Verzoekers stellen dat zij door het vrijwillig aannemen van de Israëlische nationaliteit aldus definitief het Oekraïense staatsburgerschap verloren hebben en dit niet meer kunnen terugkrijgen. Zij stellen deze informatie bovendien zelf te hebben verkregen op de Oekraïense ambassade in Brussel, waar zij gaan informeren zijn of zij vanuit België hun staatsburgerschap konden terugkrijgen, en dat de ambassade formeel stelde dat zij hun staatsburgerschap definitief verloren zijn en zij dit onmogelijk kunnen terugkrijgen, ook niet wanneer zij bijvoorbeeld hun Israëlische nationaliteit zouden verliezen. Verzoekers concluderen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de Oekraïense nationaliteitswetgeving slechts gedeeltelijk

heeft gelezen en geen rekening heeft gehouden met de artikelen 16 en 20 van de 'Law on Ukrainian Citizenship' van 8 oktober 1991.

Wat de schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr. 110.071, 6 september 2002, R.v.St., nr. 129.466, 19 maart 2004, R.v.St., nr. 132.710, 21 juni 2004, R.v.St., nr. 141.180, 24 februari 2005). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekers bespreken de verschillende motieven in hun verzoekschrift waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt geenszins aangetoond. Uit de bespreking van het middel blijkt echter dat verzoekers het niet eens zijn met de inhoud van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. Het middel zal verder worden onderzocht vanuit het oogpunt van een mogelijke schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De Raad stelt vast dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing betwisten waar die stelt wat volgt:

"De Oekraïense wetgeving identificeert staatsburgers als die voormalige staatsburgers van de Sovjet-Unie (USSR) die op 24/08/1991 een permanente verblijfplaats hadden in Oekraïne. Vermits mijnheer V.O. (...) vanaf zijn geboorte tot oktober 1995 in Odessa woonde voldoet hij aan de gestelde voorwaarden. Gezien betrokkenen wettelijk gehuwd zijn kan mevrouw haar verblijf in Oekraïne eveneens legaliseren."

Uit de door verzoekers bij hun verzoekschrift gevoegde 'Law on Ukrainian Citizenship' van 8 oktober 1991, meer bepaald uit artikel 2, blijkt inderdaad dat als hebbende de Oekraïense nationaliteit worden beschouwd, de staatsburgers van de voormalige USSR die op het ogenblik van de onafhankelijkheidsverklaring van Oekraïne (24/08/1991) verbleven op het grondgebied van Oekraïne. Dit wordt terecht gesteld in de bestreden beslissing en wordt door verzoekers niet betwist. Het komt de Raad echter voor dat, na het in rekening nemen van artikel 16 en 20 van de Oekraïense nationaliteitswetgeving, de verwerende partij niet correct tot de conclusie kwam dat gezien verzoeker V.O. tot oktober 1995 in Odessa woonde hij aan de gestelde voorwaarden voldoet om geïdentificeerd te worden als Oekraïens staatsburger. Immers, artikel 20 van de Oekraïense nationaliteitswetgeving stelt dat men het Oekraïense staatsburgerschap verliest als men vrijwillig het staatsburgerschap van een andere staat verkrijgt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers op het ogenblik van de aanvraag om machtiging tot verblijf de Israëlsche nationaliteit hadden. Bijgevolg hadden zij op dit ogenblik niet meer het Oekraïense staatsburgerschap. Zodoende dient het bewezen te worden geacht dat verzoekers vrijwillig de Israëlsche nationaliteit hebben aanvaard. Aldus is de vaststelling in de motivering dat verzoeker (dhr. V.O.) aan de gestelde voorwaarden voldoet om geïdentificeerd te worden als Oekraïens staatsburger, foutief nu uit artikel 20 van

de 'Law on Ukrainian Citizenship' van 8 oktober 1991 blijkt dat verzoeker (dhr. V.O.) zijn Oekraïens burgerschap verloren heeft op het ogenblik van het aanvaarden van het Israëlijs staatsburgerschap en uit artikel 1 van de 'Law on Ukrainian Citizenship' van 8 oktober 1991 blijkt dat Oekraïne de dubbele nationaliteit niet aanvaardt. Verzoekers concludeerden aldus terecht dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de Oekraïense nationaliteits-wetgeving slechts gedeeltelijk heeft gelezen en geen rekening heeft gehouden met de artikelen 16 en 20 van de 'Law on Ukrainian Citizenship' van 8 oktober 1991, zodat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Het enig middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Vernietigd wordt de beslissing genomen ten aanzien van X en X door de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 januari 2008 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. CAMU.